

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

2. Funerum curam non solùm in diuinis litteris laudatam esse, sed etiam
ab Ethnicis laudabiliter vsurpatam.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45701

716 *Cap. LXVI. Cur quo modo, & à quibus boni, benè sint sepulti?*
circumlitos condiunt, ut quàm maximè permaneant diuturna cor-
pora. Magorum mos est, non humare corpora suorum, nisi à feris
sint antea laniata. In Hircania plebs publicos alit canes; optimates,
domesticos. Nobile autem genus illud canum scimus esse: sed pro sua
quisque facultate parat, à quibus lanietur: eamq; illi optimam esse cen-
sent sepulturam. At mihi quidem antiquissimum sepulturae genus id
fuisse videtur, quo apud Xenophontem Cyrus utitur. Redditur enim
terre corpus, & ita locatum ac situm, quasi operimento matris obdu-
citur, eodemq; ritu in sepulchro, quo procul ad fontis aras Regem no-
strum Numam conditum accepimus, gentemq; Corneliam, usque ad
memoriam nostram hanc sepulturam scimus esse usam. Sic terra terræ
redditur. Sic aër peste, viui infectione, ac tetro aspectu liberaur-
tur. Sic mortui honore debito afficiuntur. Sic, qui sepeliunt,
officium debitum exequentur. Neque enim sine causa Iusta mor-
tuis persolvere dicimur, quando circa mortuos occupamur. Hic
est vniuersorum sensus, & communis natura lex, ait S. Chrysofomus.
Sunt enim apud mortales omnes hæc leges communes, ut qui
vitâ functus est, terrâ condatur, sepultura tradatur, ac sinu magne
omnium matris obuoluetur. Atq; hæc non Græci, non Barbari,
non Scythæ, nec si quis illis immanior reperiatur, umquam leges con-
uulsit; sed reuerentur, & obseruant omnes: adeò sacra, & apud om-
nes veneratione sunt digna. In diuinis litteris habemus: Mortuo
nō prohibeas gratiam, hoc est, beneficium sepulturae. Item, Secundum
judicium (scilicet ius, quod ei debetur) contege corpus illius, & non
despicias sepulturam illius.

S. Chrysof.
 hom de Ba-
 byla.

Eccli. 7. 37
 Eccli. 38. 16.

II.
 Tob. 12. 12.

Matth. 26. 12
 2. Reg. 2. 4.

Quin & DEO rem gratam præstare, qui mortuos sepelit,
 perspicuè indicauit Tobia Angelus illis verbis: *Quando orabas*
cum lachrymis, & sepeliebas mortuos, & derelinquebas prandium
tuum, & mortuos abscondebas per diem in domo tua, & nocte sepelie-
bas eos, ego obtuli orationem tuam Domino. De Christi & Patriar-
charum sepultura, dixi superiore capite. Nec laudarunt alij
dumtaxat eos, qui Christi sepulchrum fecerunt gloriosum, sed
ipse quoque Christus, contra iniquam Iudæ murmuratiõnem,
Magdalenam defendens dixit: Ad sepeliendum me fecit. Quin &
in hostem suum hoc officij genus exhibitum probauit. Et nun-
tiatum est Dauid, quod viri labes Galaad sepelissent Saul: Misit ergo
 Dauid

David nuntios ad viros Iabes Galaad, dixitq; ad eos: Benedicite vos à Domino, qui fecistis misericordiam hanc cum Domino vestro Saul, & sepelivistis eum, & nunc retribuet vobis quidem Dominus misericordiam & veritatem: sed & ego reddam gratiam, eò quòd fecistis verbum istud. Et nunc quoque mos est in bellis, ut proelio transacto corpora occisorum militum sepeliantur. In Aetis quoque Apostolicis laudantur eiusmodi sepeliones. Curaverunt autem Stephanus & quidam viri timorati, & fecerunt planctum magnum super eum. Iure igitur hoc S. Ambrosius opus magnum vocat. Et addit rationem: Nam si viventes, inquit, operire nudos precipimur, quanto magis operire debemus defunctorum corpora? Si viantes ad longiora deducere solemus, quanto magis ad illam aeternam domum profectos, unde jam non revertentur? Nemo Catholicorum est, qui, dum funus comitatur, pro eo non orat; unde & rosarium gestant manu, & illud pro defuncto percurrunt; Clerus autem Psalmis & cantu Deum eidem conciliat. Nihil simile, juxta dogma suum, possunt facere haeretici; quamvis in quibusdam locis, juxta antiquum ritum, & contra novum suum cultum, etiam ipsi pro defuncto orant, quem tamen sciunt, in caelo non indigere, in inferno non juvari oratione; in Purgatorio autem (ubi eum preces refrigerarent) non credunt esse, cum neque ipsum vspiciam purent esse Purgatorium. Itaque, rosarii loco, vidi singulos in nobili eiusdemodi funere, comites pomum aureum manu ferentes, & contra cadaveris, credo, foetorem naribus identidem admouentes. Putares eos à convivio surrexisse, non è domo lucis venire. Ego, inquit Iob, super omnem infirmum fleui. Quis infirmior defuncto, ait S. Ambrosius, de quo dicit Scriptura alibi: Super mortuum plora? Ecclesiastes autem ait: Cor sapientum in domo luctus; cor autem stultorum in domo epularum. Nihil hoc officio praestantius, ei conferre, qui tibi jam non possit reddere, vindicare à volatilibus, vindicare à bestiis consortem naturae. Fera hanc humanitatem defunctis corporibus detulisse produntur; homines denegabunt? Non denegabunt, nisi quibus eadem ipsis deneganda, aut qui solius utilitatis, nullam autem rationem honestatis & charitatis habent. Ultimum, inquit Lactantius, illud & maximum pietatis officium est, peregrinorum & pauperum sepultura, quod illi vir-

Actoz. 8, 2.

S. Ambros. lib. de Tob. cap. 1.

S. Ambros. loc. cit.

Lactant. lib. 7. cap. 12.

718 Cap. LXVI. Cur, quo modo, & à quibus boni benè sint sepulcris
iustis iustitiarum doctores (Ethnici) prorsus non attigerunt. Nec enim
poterant id videre, qui utilitate omnia officia metiebantur. Et paulò
post: Non quarimus nunc utrumne tota sepeliendi ratio sit utilis, nec
ne. Sed hæc, etiamsi sit inanis (ut illi existimant) tamen facienda est,
vel ob hoc solum, quòd apud homines benè & humane fieri videtur.
Animus enim queritur, & propositum ponderatur. Non enim patie-
mur figuram & figmentum Dei feris ac volucribus in pradam jacere,
sed reddamus id terra, unde ortum est; & quamvis in homine ignoto
necessarium manuum implebimus, in quorum loco, quia desunt, succe-
dat humanitas, & ubicumq; homo desiderabitur, ibi exigi officium no-
strum putabimus. Quod etsi non viderunt Ethnici esse officij sui,
tamen vel natura instigante fecerunt. Itaque, apud omnes
gentes video defunctos, nisi alia causa obstatet, sepulturam ho-
noratos.

Nicol. Cauf-
sin in Poly-
hist. lib. 5. §. 2.
ex Plutareh.
In conuiuio
septem Sa-
pientum.

*Egyptij, quoties medicatum aliquod funus apparabant, ex
prima nobilitate mortuum condientes, seorsum eximebant ventricu-
lum, eumq; in arcula seponebant, deinde cum pollinctor elato funere
cadauer ad solem conuertisset, defuncti nomine solem caelestemq; omnes
in signi elogio contestabatur: Sol rerum domine, vosq; calites, qui morta-
libus luce vsuram largimini, me accipite, & caelestibus contuberna-
lem addite. Equidem pie, ac religiose numina à maioribus mihi com-
monstrata semper dum vixi, excolui. genitura mea authores semper
honoravi, hominem occidi neminem, aut deposito fraudavi, nec aliud
quidquam infandum patravi. Quòd si quid a me patratum est edendo,
bibendo, quod non oportuerit, id omne non mea, sed huius causa
commissum est. simulq; cum dicto arcam, in qua ventriculus erat con-
ditus, in profuentem proiciebat, corpus reliquum ut purum & labis
immune condiens.*

Porphyrus
lib. 4. de abf-
tin. Herodot.
lib. 2.

Eadem paulò fusiùs recenset Porphyrus.
Herodotus certè refert, tanti fecisse Egyptios cadauerum ho-
nores, ut aliquando lege juberentur ij, qui sibi mutuo dari pe-
cunias postularent, cadauer patris depositum fidei creditoris
tradere. Putabant enim nullum illis charius esse pignoris ge-
nus, citiusque vitam propriam eos deserturos, quam corpus pa-
tris, à quo vitam accepissent.

III.

Quid quòd bestiarum ipsarum curam sepulchri, & quamdam simi-
litudinem corporis ad vitam redituri habent? Nam quod de
Phœnice vulgo narratur, id alij etiam de alia aue memorant.
Siqui-